

Zowel op Guadalcanal als bij Buna werd nog gevochten, toen de Geallieerde oorlogsleiders in januari '43 in Casablanca bijeenkwamen om zich te beraden over hun verdere strategie. Rommel was van de Egyptische grens teruggedreven en de Amerikanen en Britten waren met succes geland in Frans-Marokko en Frans-Algerië, waarna Hitler de Franse kolonie Tunesië had bezet. Wat de oorlog in het algemeen betrof, werd in Casablanca opnieuw vastgesteld dat eerst Duitsland en Italië verslagen moesten worden en voorts dat zowel van elk van die twee landen als van Japan zou worden gevergd dat het zich onvoorwaardelijk overgaf. Ten aanzien van de oorlog met Japan werd slechts besloten dat de Britten midden november '43 in het zuiden van Birma zouden landen teneinde Rangoon te heroveren maar inzake de verdere Amerikaanse aanvalsrichting in de *Pacific* bleef onzekerheid bestaan. De enige die hierover in een vergadering van de *Combined Chiefs of Staff* sprak, was *Admiral King*. Rabaul, betoogde hij, moest veroverd worden en vervolgens moest men (zie kaart III op de pag.'s 58-59) via de Marshall-eilanden, de Marianen en de Carolinen (daar lag de grote Japanse marinebasis Truk) oprukken in de richting van de Philippijnen; immers, had men de Philippijnen weer in handen, dan zouden de Japanse verbindinglijnen met het voor hen op economisch gebied zo belangrijke Nederlands-Indië verbroken zijn en zou men China's zuidkust zijn genaderd. Dit alles betogend, gaf *King* louter zijn eigen denkbeelden weer – de *Joint Chiefs of Staff* waren nog niet tot een beslissing gekomen wat zij na de verovering van Guadalcanal en Buna in de *Pacific* wilden ondernemen. Onderling waren zij het niet eens. Trouwens, ook binnen de Amerikaanse marine heerste verdeeldheid: *Nimitz* en *Halsey* hielden de door *King* bepleite landingen op de Marshall-eilanden, die de eerste moesten worden in een reeks, voor onuitvoerbaar – men moest, deden zij weten, aannemen dat die eilanden in de groep welke voor landingsoperaties in aanmerking kwamen, door de Japanners zwaar zouden zijn versterkt. En hoe kon men over een afstand van duizenden kilometers zulk een eiland aanvallen? Dat was in de periode van de moderne oorlogen nog nooit ondernomen.

In maart '43 vond in Washington een grote conferentie plaats waaraan door meer dan vijftig hoge stafofficieren van het leger, de vloot en het *Marine Corps* werd deelgenomen. Men kwam er tot de conclusie dat de oorlog in Europa (de Geallieerde landingen op Sicilië werden voorbereid en er werden meer en meer Amerikaanse vliegtuigen naar Engeland gezonden om Duitsland ook overdag aan zware bombardementen te onderwerpen) zoveel krachten vergde dat er voor de *Pacific* niet genoeg overschoten: er waren daar te weinig infanterie-divisies en te weinig